Spejdernes Magasin

Maj 1946 Nr. 4 30. Aargang

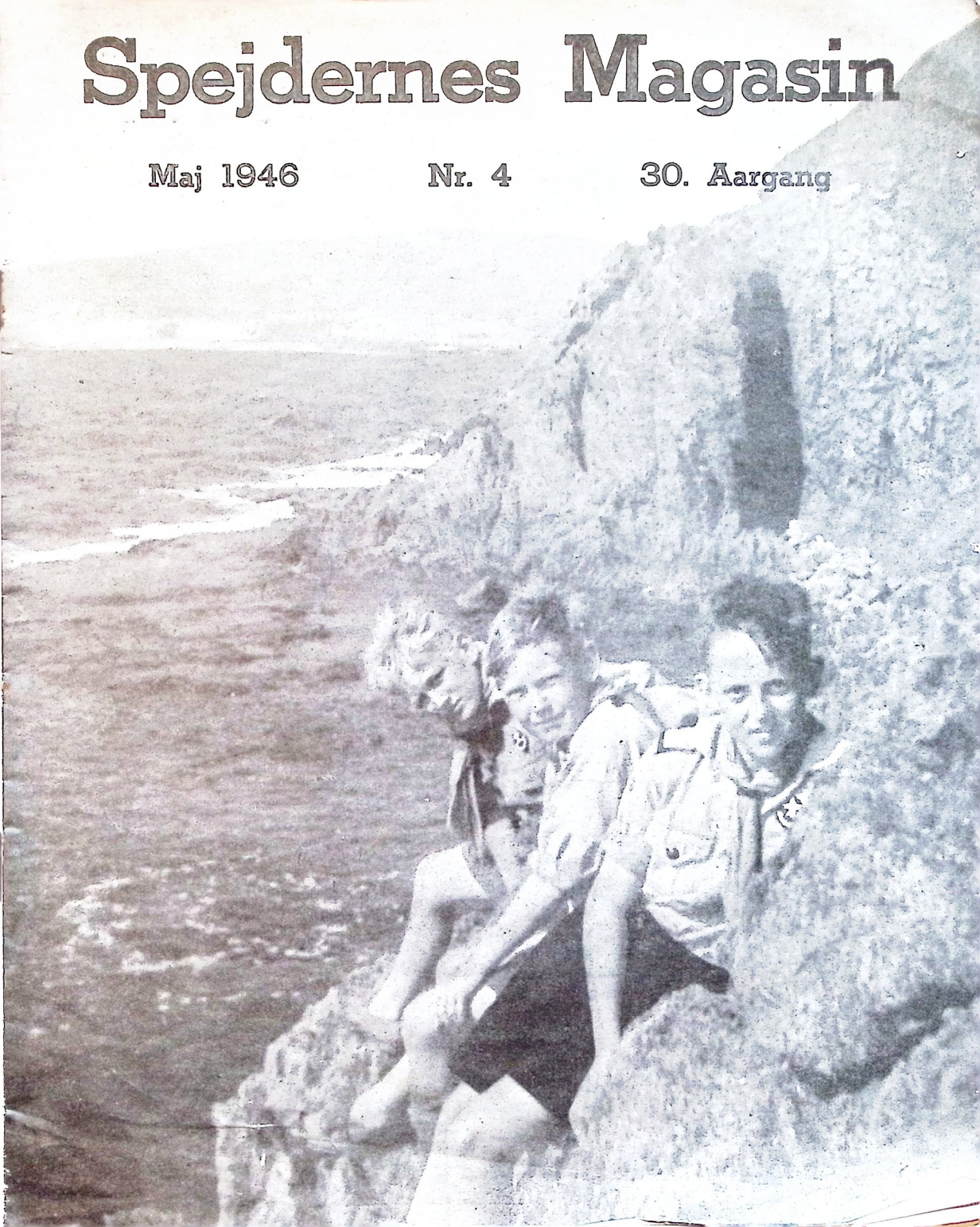

Spejderchefens

Sct. Georgsbudskab

1946

Denne Sct. Georgs Parade er den første efter Krigens Afslutning, og i Dag staar Spejderne i de Lande, hvor Tyskerne forbød Spejderbevægelsen, for første Gang efter mange Aar atter samlet, saaledes som I staar nu, for at bekræfte deres Spejderløfte.

De har under Besættelsens tunge Aar længtes frem mod den Tid, da de igen kunde mødes med Spejderkammeraterne i deres Troppe, og da Befrielsens Dag kom, mødte de frem i Tusindvis for at være med i Spejdernes Kreds.

I husker maaske, at da Churchill og Roosevelt mødtes paa et Slagskib i Atlanterhavet i Krigens tidligste Aar, udsendte de et Budskab til Verden om, at deres Nationer vilde kæmpe for at skabe »En Verden fri for Frygt«, og det vilde sige: »En Verden, hvor Tillid raader«.

Der er blot det særlige ved Tillid, at man ikke kan *kræve,* at andre skal nære Tillid til En — man maa selv gøre sig *værdig* der til. Det gælder ikke alene de enkelte Mennesker, det gælder ogsaa Nationerne. Men Nationer er jo blot Betegnelsen for de Mennesker, der føler sig som hørende til eet Folk, og Danmark venter af jer, at I søger at gøre jer værdige til Tillid, saa at vort Land ogsaa i Fremtiden kan staa som en rank Nation.

Derfor lægger jeg jer i Dag paa Sinde, at det vigtigste i vor Spejderlov er de to Paragraffer, der siger:

En Spejders Ord staar til troende.
En Spejder er ærlig og paalidelig.

Det er Kendetegnet for alle Spejdere Verden over og skal ogsaa være det for os danske Spejdere.

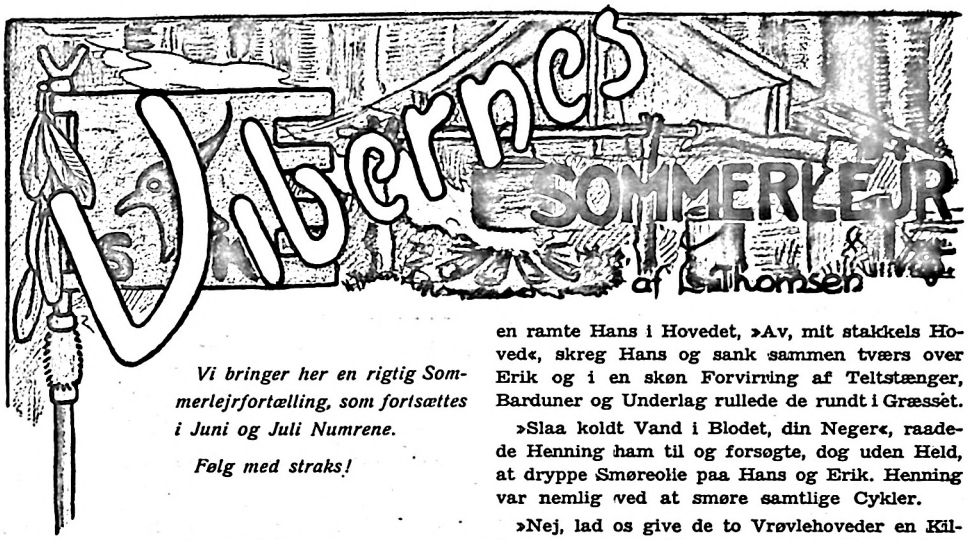

Vi bringer her en rigtig Sommerlejrfortælling, som fortsættes i Juni og Juli Numrene.

Følg med straks!

1. Sommerlejren.

Sommeren kom med lange, lyse Dage. Eksamenstiden var endt, og den lange, herlige Sommerferie skulde begynde. Vejret var straalende, og hvis det kun skulde komme an paa Vejret, tegnede det til at blive en god Sommer, en Sommer af den Slags, som er ret sjældne herhjemme.

Hjemme hos Ole var der, trods Varme og Badevejr, Travlhed. Omme i Baghaven paa den store Græsplæne var Erik, Hans, Henning, Gert og Ole i Færd med at gøre alt »Viben«s Materiale klar til den store forestaaende Begivenhed, Sommerlejren. Den skulde i Aar forme sig paa en ganske særlig Maade.

Troppens tre Patruljer skulde starte hver for sig, og først fem Dage efter Starten skulde alle Patruljerne mødes og ligge i Lejr sammen i tre Dage. Patruljerne skulde *usete af hinanden* prøve at naa Lejrpladsen ved Katholm og de skulde sørge for at komme saa langt omkring som muligt i de fem Dage.

Og Drengene i »Viben« glædede sig, det var lige noget for dem at komme ud paa egen Haand og faa Brug for alle deres Evner. Det var tilladt at lægge de andre Patruljer Vanskeligheder i Vejen, naar det bare blev gjort paa en venskabelig og morsom Maade.

Frede var sendt paa Depotet efter Gryder. Ejnar fik nemlig Ferie i Aften, saa Patruljerne maatte ordne det hele til Turen, som skulde starte næste Morgen Kl. 7.

»Hov pas paa«, raabte Ole, Teltstængerne, som han havde stillet op af et Træ, rullede ned, og en ramte Hans i Hovedet, »Av, mit stakkels Hoved«, skreg Hans og sank sammen tværs over Erik og i en skøn Forvirring af Teltstænger, Barduner og Underlag rullede de rundt i Græsset.

»Slaa koldt Vand i Blodet, din Neger«, raadede Henning ham til og forsøgte, dog uden Held, at dryppe Smøreolie paa Hans og Erik. Henning var nemlig ved at smøre samtlige Cykler.

»Nej, lad os give de to Vrøvlehoveder en Kildretur«, foreslog Ole, og med høje Hyl styrtede han, Henning og Gert sig over Hans og Erik og kildrede dem. »Aah hold op, hold op«, hylede de i Kor og vred og vendte sig for at undgaa de andre, men her fandtes ingen Barmhjertighed, og alle fem Drenge laa snart efter udmattede og svedende paa Græsplænen, for selv om de kun var iført korte Bukser, var de smeltende varme.

Mens de saadan laa og pustede ud, kom Frede slæbende med et Kogesæt.

»Naa, det var derfor jeg skulde sendes derhen«, begyndte han, »bare fordi I skulde ligge her og pjække den, uh, hvor sku' I ha Buksevand«.

»Jeg syntes, der er noget, der knirker«, sagde Henning og blinkede til Ole, »eller er det din tamme Skildpadde, der synger Aftensang, Ole«.

»Næh«, sagde Ole, »det er snarere en Græshoppe hennie i Hækken, der jubler af Fryd over, at Frede ikke er her«.

»Jeg skal give jer Skildpadde og Græshoppe«, raabte Frede og løb hen mod Haveslangen, men inden han naaede at faa drejet op for Vandet, var de fem Drenge med forbavsende Hurtighed i Ly bag Cykleskuret.

»Fred, oh store Høvding,« hylede Henning og stak uforsigtigt Hovedet frem bag Muren; en kraftig Vandstraale ramte Murkanten, Frede var for engangs Skyld sine fem ældre Kammerater overlegen.

»Er I rigtig kloge«, raabte Hans i det samme. »Klokken er 5, Ejnar kommer om en Time, og

Ikke saadan –

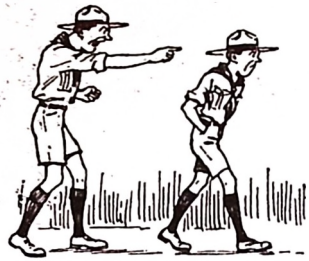

Af Sted!

vi er ikke kommet længere, end da han gik i Middags«.

»Ja, indstil det skarpe Skyts«, raabte Ole, »vi maa til at være færdige«. Frede lagde modstræbende Haveslangen paa Plads, nu da de fem Fyre kom frem paa Arenaen, var det fristende at have overpøst dem med Vand.

Nu kom der Gang i Foretagendet. Snart var Teltet rullet sammen og sammen med alle de andre Grejer fastspændt og Cyklerne blev saa stillet ind i Oles Cykleskur, her skulde de staa til næste Morgen, saa de var klar til Starten.

Ejnar kom som et forsinket Lyn, netop da den sidste Cykle blev stillet paa Plads, han sprang over Hækken og raabte: »Ferie, Ferie, Ferie. Tænk fri hele fjorten Dage, den er vel nok kringeling, Gutter, er I færdige og har du smurt min Cykle, Henning, her er jeg næsten slidt af til Knæene af at gaa paa de glødende Brosten helt omme fra Storegade«.

»Puh, og hvor mange Liter Tran tror du ikke, jeg har svedt ved at mase med din gamle Rok», svarede Henning, »men nu kan den ogsaa køre uden at rasle eller pibe, den er tip—top«. »Du er en Guttermand», lo Ejnar, »du skal faa Lov til at vaske mit Spisebestik de næste otte Dage«.

»Næh, ellers Tak«. —

Alle Drengene smed sig ned i Græsset og Ejnar trak en lang Liste op af Lommen. »Nu har vi vist det hele: Telt, Kogegrejer, Spader, Lappesager, Samaritertaske«, remsede han op og krydsede samtidig af. »Husk nu Kikkerten, Gert, den kan vi ikke undvære, og husk saa i Morgen tidlig at faa det Proviant med, som stod paa jeres Huskesedler«.

»Ja, Maden glemmer vi skam ikke, og synes I ikke ogsaa, vi skal hjem og spise nu?« sagde Erik, idet han rejste sig. »Jo, og vi skal tidlig i Kassen i Aften, saa vi rigtig kan spurte i Morgen tidlig«, tilføjede Hans. Drengene tog Afsked med Ole, der gik hen og laaste forsvarligt for Cyklerne.

— »Du kommer over og tager mig med i Morgen, Erik,« sagde Hans, da de naaede hans Gadedør. »Nemmerlig, jeg er der Kl. halv syv præcis, tror du for Resten de andre Patruljer er klar. Jeg har ikke set en eneste af de andre fra Troppen i Dag, men de plejer jo at være vakse nok«. »Ja, det bliver spændende i Morgen, men jeg vil op at spise, Salem — aleikum, gamle Portsheik«, hilste Erik og løb over Gaden. »Er man Spejder, er man Spejder«, sang Hans og tog Trappen i tre Spring.

— — —

Af Sted gik det ud ad Landevejen, der fører nordpaa til Randers. Viben var lutter Smil og godt Humør. Allerede langt tilbage kunde Drengene skimte Grenaa. Morgenens Varmedis laa endnu over Byen. Møllen paa Baunhøj stod som et Vartegn højt hævet over alt og alle.

»Hvis vi skal holde denne Fart meget længere, kan I bruge det, der bliver tilbage af mig, til at stege Bøffer i i Dag«, pustede Henning, han var rød i Hovedet som en kogt Krebs. »Mas bare paa, Tykke«, raabte Hans. Erik og han dannede Bagtrop, »der er langt endnu til Bønnerup«. Det var blevet bestemt, at Viben den første Dag vilde cykle til Bønnerup og slaa Lejr paa den smukke Lejrplads ved Treaa. —

Ved Ti-Tiden naaede de Bønnerup, og Ejnar vandt som saa ofte før Kammeraternes Gunst ved at sige: »Cyklerne stilles op ad hinanden her i Skyggen af Træerne, og vi lægger os allesammen ved Siden af og puster ud en halv Time, og saa ta'r vi en Dukkert«. Den Ordre blev hurtigt adlydt, og der var næsten Tavshed i den halve Time, der pustedes ud. Alle Drengene havde Badebukser paa under Uniform, saa det gik hurtigt med at komme i Vandet.

Fortsættes i næste Nr.

Men saadan –

Kom med!

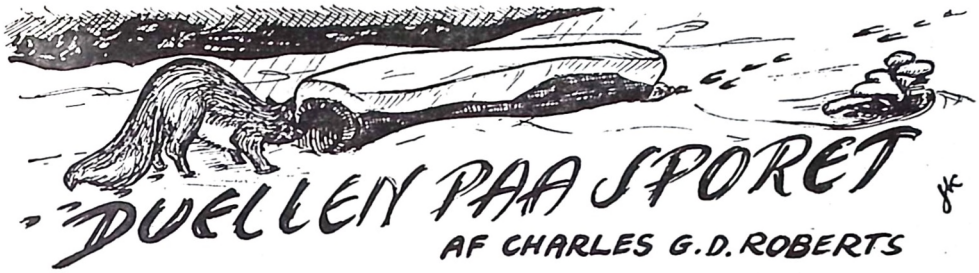

DUELLEN PAA SPORET

AF CHARLES G. D. ROBERTS

Hvid og blød laa Sneen over det udstrakte, skraanende Landskab, inddelt af Hegnenes graa Zigzaglinier, og hist og her plettet med smaa Klynger af Skov og buskbevoksede Græsgange. Himlen ovenover var hvid som Jorden underneden, dækket af snefyldte Skyer, der endnu ikke var beredte til at sprede deres Dundyne over Verden. En lille Gaard langt nede i Dalen fremhævede kun det tavse Vinterlandskabs vidtstrakte Tomhed.

Ud fra en af de snestribede Tykninger sprang en hvid Kanin uroligt viftende med de lange Øren og standsede et Øjeblik med en forskrækket Mine for at se sig tilbage. Den havde opdaget, at en eller anden Fjende var den paa Sporet, men hvad det var for en Fjende, vidste den ikke. Efter et Øjebliks farlig Tøven sprang den fremad tværs over Marken og efterlod et tydeligt Spor i Sneens bløde Overflade.

Men det lille Dyrs Nysgerrighed var større end dets ængstelige Forsigtighed. Før den gennem et Zigzaghegn ved Markens nederste Ende gik ind i en anden Tykning, standsede den, rejste sig saa højt den kunde paa sine stærke Bagben og saa sig igen tilbage.

Saa afslørede den ukendte Fjende sig atter. En slank og truende sort Skikkelse, der netop kom frem fra den øverste Tykning. En skælvende Frygt gik gennem Kaninen. Dens Nysgerrighed forsvandt fuldstændig, den for gennem Hegnet med et langt Spring og styrtede i Rædsel ind mellem Buskene. Her gik den to Gange paa sit eget Spor i en kort Cirkel og troede ved dette altfor kendte Kneb at kunne skuffe sin ubønhørlige Forfølger. Saa brød den ud af Tykningens nederste Ende og genoptog sin hovedkulds Flugt tværs over Markerne.

Imidlertid fulgte Fjenden, en stor Ilder, paa Sporet med en Blodhunds trodsige Haardnakkethed. Sikker i sin Plan standsede den ikke for at se hvad dens Bytte var i Færd med, men holdt Øjne og Snude beskæftiget med det friske Spor. Dens Hurtighed var ikke mindre end Kaninens, og dens Standhaftighed var uendelig meget større. Da dens Legeme var meget langt og dens Lemmer ganske korte, løb den paa den mærkeligste Maade, idet den bugtede sin smidige Ryg næsten som en Maalerlarve, og strakte den ud som en Staalfjeder, der pludselig slippes løs.

Dens bugtede Spring saa nok latterlige ud, men de var af enestaaende Virkning. Dens Spor, som gik hen over Kaninens, var tydelige at skelne, men forandredes i Forhold til Overfladesneens Dybde. Hvor Sneen laa tyndt, lige dybt nok til at modtage dens Mærke, efterlod Ilderens smaa Fødder en Række fine, uskyldigt udseende Spor, der saa meget mindre ud end den fladfodede Flygtnings; men hvor den løse Sne havde samlet sig dybere, prentede Ilderens lange Legeme og senestærke Hale sig fra Tid til anden umiskendeligt.

Da Ilderen naaede den anden Tykning, gennemskuede dens skarpe og erfarne Klogskab straks Flygtningens tarvelige List. Den skar tværs over Sporets Cirkler, og optog det igen med uforsonlig Sikkerhed, idet den tog en næsten lige Linie gennem Tykningen. Da den atter kom ud paa aabent Land, var Kaninen i fuldt Sigte foran. Det næste Stykke Skov paa Flygtningens Vej var smalt og tæt. Paa en Plet bølget Græsgang nedenfor, der skraanede mod en Dam med staalblank Is, var en rød Ræv flittig paa Jagt. Den løb stjaalent men øjensynlig planløst frem og tilbage og stak Snuden ind i halvt dækkede Mostuer og under Rødderne af udgaaede Stammer, for at se efter Mus og Muldvarpe. Den fandt nogle Stykker af de sidste, men de tilfredsstillede lidet dens kraftige Vinterappetit. Nu standsede den, løftede sin smalle, listige Snude mod Skoven, og syntes at overveje, hvorvidt det var tilladeligt at gaa paa Kaninjagt. Dens smukke, gulbrune, fyldige Halekost strøg blødt hen over den lette Sne bag den, mens den stod der ubeslutsom.

Paa en Gang krøb den fladt sammen paa Sneen, skælvende af Ophidselse, ligesom en Hvalp, der skal til at springe efter et Blad, som føres med Vinden. Den havde set Kaninen komme fra Skoven. Den laa ganske ubevægelig, saa stille, at den til Trods for sin brune Farve kunde antages for en udgaaet Træstump. Og mens den laa

Jeg fik dem malet paa for at gøre det svært for Indbrudstyvene.

paa Vagt i spændt Forventning, saa den Kaninen løbe ind i en lang, udhulet Stamme, der laa halvt skjult i en Dynge vissent Græs. Øjeblikkelig sprang den frem saa hurtig den kunde og krøb sammen foran Bjælkens nederste Ende, hvor den vidste Kaninen maatte komme ud.

Efter en halv Snes Sekunder ankom Ilderen og fulgte Flytningen ind i dens nyttige Tilflugtssted. Den Slags snævre Rum var netop, hvad Ilderen holdt af. I næste Øjeblik skød Kaninen ud — for at blive fanget midt i Luften af den ventende Ræv og dø, før den fik Tid til at fatte, i hvilken Skikkelse Skæbnen havde overrasket den.

Fuldstændig uvidende om, at den var traadt ind paa en andens Jagt, slængte Ræven med et øvet Kast med Hovedet det slatne, livløse Offer over sin Skulder, idet den holdt fast i det ene Ben, og begav sig paa Vej nedad Skraaningen mod sin Hule paa den anden Side Dammen.

Da den langstrakte Ilder styrtede ud fra den hule Stamme, standsede den med et Sæt, trykkede sig fladt paa Sneen med dirrende Hale, og stirrede paa Triumfatoren med Øjne, der pludselig blev glødende. Overtrædelsen var ligesaavel en Fornærmelse, som en Forbrydelse; og mange af de vilde Dyr viser sig i Besiddelse af en smuk Finfølelse, naar det angaar deres personlige Værdighed. For et Dyr af Ilderens Størrelse var Ræven en overvældende kraftig Modstander, som den under almindelige Omstændigheder omhyggeligt undgik. Men for den skuffede Jæger, hvis Blod var hedt efter den lange, ophidsende Jagt, var de forhaandenværende Omstændigheder aldeles ikke ordinære. Lydløst som en Skygge og hurtigt og stjaalent som en Slange, skyndte den sig efter den magelige Ræv og lammede den fuldstændig med et snappende Bid gennem den store Sene paa dens højre Bagben. Da Smerten gennemfor Ræven og det lemlæstede Ben gav efter for dens Vægt, lod den sit Bytte falde og vendte sig vildt mod sin uventede Angriber. Ilderen var imidlertid sprunget bort, og laa parat sammenkrøbet paa Sneen og stirrede ondskabsfuldt paa sin Modstander. Med et voldsomt Snap af sine lange, straffende Kæber sprang Ræven paa den — men Ilderen var borte. Med en Bevægelse saa hurtig, at den næsten undgik Synet, krøb den nu sammen adskillige Alen borte, vagtsom, hævngerrig og ondskabsfuld. Forgæves gjorde Ræven endnu to korte Fremstød, saa krøb ogsaa den sammen og overveejde Stillingen, mens den stirrede paa sin slanke, sorte Modstander. Ilderens smaa Øjne lyste af en mørk og uforsonlig, rødt-ulmende Glød, medens Smerten og Raseriet havde kastet én mærkelig grøn Opalfarve over Rævens Øjne.

I omtrent et halvt Minut laa de begge to ubevægelige, skønt skælvende af Anstrengelsens og Spændingens Voldsomhed. Saa gentog Ræven med en lynsnar Pludselighed sit farlige Fremstød, men atter var Ilderen borte. Saa roligt som om den aldrig havde bevæget et Haar, laa den omtrent tre Alen til den ene Side og stirrede frem med det samme uforanderlige Had. Nu syntes Ræven at forstaa, at det var til ingen Nytte at prøve paa at fange saa flygtig en Fjende. Forstaaelsen kom langsomt til den, og langsomt og skummelt rejste den sig, vendte sig bort og lod, som den ikke saa det Bytte, den ikke kunde bære derfra. Med en klodset Hinken begav den sig paa Vej tværs over den Isen, som om den foragtede sin lille, men besværlige Modstander. Efter at Ilderen saaledes havde genvundet Bytet og haft Held til at besejre en saa mægtig Modstander, var det at vente, at den vilde lade Sagen falde og rolig høste Fordelen af sin Triumf. Men hele dens Stammes glubske og uforsonlige Hævngerrighed var nu vakt. Den krævede ikke blot Sejr, men Hævn. Da Ræven var gaaet omtrent en halv Snes Fod, var Stedet hvor Ilderen krøb sammen, paa en Gang tomt, og næsten i samme Øjeblik blev Ræven paany bidt gennem Benet.

Skønt Ræven denne Gang syntes at være uvidende om Fjenden, vendte den som et Lyn for at møde Angriberen, men igen kom den for sent. Dens rasende Spring, dens lange Kæbers Snap,

BRONZEKORSET OG SØLVKORSET

Knud Petersen

Disse to Spejdere, som nu er blevet indskrevet i Korpsets Æresrulle, har haft Lejlighed til at redde et andet Menneskes Liv, og de har gjort det uden at tøve af Angst for deres eget Liv. Saadan skal en Spejder optræde – altid være beredt til at hjælpe andre

Erik Primdahl Eriksen

Onsdag den 23. Januar løb nogle Drenge paa Skøjter paa »Lille Mergelgrav« i Nærheden af Rørkjær Skole, Esbjerg. Pludselig styrtede en af Drengene i en Vaage og sank i.

Ulykken blev imidlertid observeret af den 12-aarige Spejder *Knud Petersen,* »Jomsvikingepatruljen«, 4. Esbjerg Trop, og paa alle fire krøb han hen til Vaagen og fik fat i den druknende. Han holdt fast i ham, indtil han fik Hjælp af en Kammerat, og i Fælleskab halede de Drengen op paa det tørre.

Patruljefører *Erik Primdahl Eriksen,* Farsø Trop, har faaet tildelt Sølvkorset i Livredning, fordi han den 26. August 1945 reddede en treaars Pige fra Druknedøden i Farsø Sø. Erik sejlede med nogle Smaabaade i Søen Søndag Formiddag, da han pludselig hørte noget boble, og han saa da den lille Pige ude i Vandet. Resolut sprang Erik ud i Vandet og fik Barnet reddet i Land.

Til Lykke med Sølvkorset, Erik, du har været et smukt Eksempel for os andre!

---

nyttede den intet. Ilderen krøb sammen, stirrende paa den, som altid udenfor Rækkevidde. Et Glimt, der næsten lignede Frygt, kom frem i Rævens rasende Øjne, da den igen vendte sig for at optage sit modstræbende Tilbagetog.

Atter og atter gentog Ilderen sit flygtige Angreb og tilføjede hver Gang Ræven et dybt og ulyksaligt Saar, mens den hver Gang heldigt undslap Kontraangrebet. Rævens Spor var nu stribet og plettet med rødt, og begge dens Bagben slæbte tungt efter den. Den naaede Kanten af den glatte Is og gjorde Front. Trods alt sit Had trak Ilderen sig forsigtig tilbage. Saa tog Ræven Vej tværs over den staalgraa, blanke Flade, idet den traadte forsigtigt for at faa fastere Fodfæste. Et Par Sekunder efter forsøgte Ilderen igen et Udfald. Idet den gjorde et forstilt Angreb paa sin Fjendes højre Side, bøjede den af med slangeagtigtig Hurtighed og bed dybt ind i den bløde Overdel af Rævens Laar, hvor det gaar over i Lysken.

Det var et listigt og dødeligt Bid, men idet den vilde slippe det for at springe bort i sikker Afstand, *gled dens Fødder ganske lidt paa Isens skinnende Flade.* Forsinkelsen var kun den mind-

Fortsættes Side 78.

Korpskontoret meddeler:

Ang. Udstedelse af Vandrerkort:

Ethvert Medlem af Det Danske Spejderkorps kan paa Korpskontoret faa udstedt Vandrerkort mod Indsendelse af Foto (Pasformat) samt Kr. 2,00. Følgende Oplysninger bedes opgivet: Navn, Stilling, Adresse, Fødselsdag og -Aar, Fødeby, Afdelingens Navn, Korpsmærkenummer.

Førerkort. For at faa udstedt Førerkort skal man være i Besiddelse af Enkeltvandrerkort med gyldigt Aarsmærke. Førerkort koster Kr. 2,00, og der skal ogsaa afleveres Foto til dette Kort. Desuden skal man udfylde en Ansøgningsblanket, som udleveres fra Korpskontoret.

Saafremt man ønsker udstedt Førerkort, og man ikke har Enkeltvandrerkort, skal man altsaa indsende 2 Stk. Foto, 4 Kr. samt en Ansøgningsblanket.

Erik Østergaard.

Med M/Y Atlantide til Afrika

REJSEBREV III

Lagos i Nigeria i Februar 1946.

Kære Ulve og Spejdere!

Det er forfærdeligt for mig, at jeg kun har ca. 2 Sider til min Raadighed i »Spejdernes Magasin«, for jeg tør nok antyde, at der er noget at fortælle om denne Gang! I de tre Uger, der er forløbet, siden mit sidste Rejsebrev, tror jeg, at jeg har oplevet mere end i et halvt Aar hjemme!

I hørte sidst om, at vor Ekspedition havde forladt Liberia paa Vestafrikas Kyst, og nogen Tid efter løb vi ind i den store, flotte Havn i Takoradi i den engelske Koloni Guldkysten. Denne Havn har været blandt de vigtigste i Afrika under Krigen, idet de fleste af de Flyvemaskiner, der blev bygget i Amerika, blev sejlet over Atlanterhavet til denne Havn og her samlet og fløjet til Krigsskuepladserne i Nordafrika og det fjerne Østen, hvor der var saa haardt Brug for dem.

Guld, Slaver — og Kakao.

Kolonien Guldkysten (The Gold Coast) har en

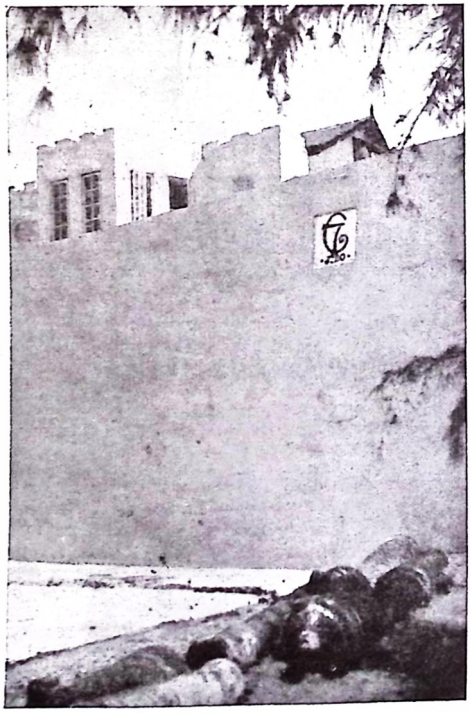

Christiansborg.

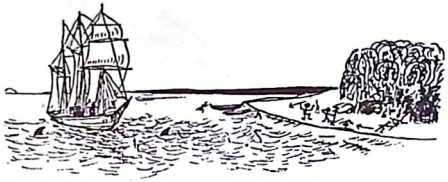

broget Historie. Allerede saa tidligt som i 1482 naaede portugisiske Handelsfolk herned og byggede Forter langs Kysten. Senere fulgte Hollændere, Englændere, Danskere, Svenskere og Tyskere, alle lokket af Rigdommen paa Guld og Slaver. Alle byggede de Forter ved Kysten, men disses Magt strakte sig dog ikke stort længere, end Kanonerne rakte, og Forterne skiftede hyppigt Ejer. ...

Fra omkring 1750 var der kun Englændere, Hollændere og Danskere tilbage; 1850 solgte Danmark sine Interesser til England, og 1872 fulgte Holland Eksemplet. Nu om Stunder er Guldkyst-Kolonien, der er dobbelt saa stor som Danmark og har samme Indbyggerantal, blevet blandt Englands rigeste. Her udføres for 350 Mill. Kr. Guld og Kakao om Aaret, og Landet rummer derudover talrige værdifulde Raastoffer. Kakaobusken blev først indført hertil for 67 Aar siden, og nu kommer næsten Halvdelen af denne Klodes Kakao fra dette Land! I Takoradi saa vi hver Dag Tusinder af Kakaosække blive lastet i Dampere, baaret ud paa Kajen inde fra de mægtige Pakhuse af endeløse Rækker af svedende Negre.

En Dag aflagde jeg Besøg paa Markedet i den nærliggende By, Sekondi, bl. a. erhvervede jeg her til Zoologisk Museum en flækket, tørret og røget Rotte, som er en stor Delikatesse for de Indfødte!! At den var fuld af store ækle Maddiker tilføjes kun for Fuldstændighedens Skyld. I gør jer intet Begreb om, hvilket Mylder der er paa et saadant Marked, hvor Alverdens Varer forhandles. Her sover man, spiser man, Mødrene ammer deres smaa, chokoladebrune Unger, og udveksler samtidig Nyt med Naboen, man ler, synger, skændes og handler fra Sol staar op, til Sol gaar ned.

Christiansborg Slot.

Naa, Opholdet i det ikke særlig interessante Takoradi fik da Ende, og vi naaede efter nogle Dages fortsatte Fiskerier til Guldkystens Hovedstad, Accra. Allerede fra A9nkerpladsen uden for Byen kunde vi se det gamle, danske Christiansborg Slots hvidgule Mure rejse sig over Brændingen. Og da jeg saa stod uden for Slottet, og jeg saa det britiske Flag vaje over denne gamle, danske Ejendom, da følte jeg, saavel som mine Kammerater, en lille Klump i Halsen — hvor smukt vilde ikke Dannebrog have taget sig ud over de massive Murværker og med den blændende hvide, palmebevoksede Strand som Bag-

grund. — I samme Aandedræt skal det dog siges, at man kunde ikke have fundet nogen bedre Forvalter af dette historiske Sted end Englænderne. Her bor Guvernøren over hele Guldkystkolonien, alt er velholdt og ordentligt, og Minderne fra den danske Tid holdes samvittighedsfuldt i Hævd.

Hovedparten af Fortet blev bygget i 1661, for Størstepartens Vedkommende af Materialer, der blev sejlet den lange Vej herned fra København. Under Chr. VII er der foretaget nogle Tilbygninger, hvorom hans Navnetræk og Aartallet 1790 over Indgangsportalen vidner. Endelig skete der i 1921 en anselig Tilbygning, der føjer sig godt ind i Helhedsindtrykket.

Gennem Indgangsportalen kommer man ind i en vidunderlig smuk Gaard, der beherskes af et stort Figentræ i Midten. Til højre ligger den nye Sal, til venstre ser man i Gaarden den gamle Brøndbygning med danske Inskriptioner, der bl. a. fortæller, at Brønden er 28 Fod dyb. I Bygningen bagved findes bag tilgitrede Vinduer og metertykke Mure et Rum, hvor Slaverne holdtes, inden de førtes ned til de ventende Skibe. Man har fornylig opdaget, at der har været endnu et Rum under dette, men det i Tidernes Løb blevet fyldt op med alt muligt Skrammel, der er kastet derned. Man vil nu udgrave det og vil sikkert her finde flere interessante Ting. For nylig er ogsaa opdaget Slavefængslet, dybt nede under Borgen, hvor vi daarligt kunde se en Haand for os.

Midt for Hovedporten fører en bred og flot Trappe op til Guvernørens pragtfulde Bolig, og paa Siderne af denne er endnu bevaret de to Bastioner ud mod Søen. Fra den ene peger en halv Snes gamle, danske Malmkanoner med Chr. VII's og Fr. V's Navnetræk stadig truende ud over Havet. — Desværre vil det føre for vidt at gaa i Enkeltheder, men en anden Gang vil jeg sikkert faa Lejlighed til bl. a. at fortælle jer lidt om Christiansborgs Skæbne gennem Tiderne.

En dansk Kirkegaard fjernt fra Danmark.

Tæt ved Slottet ligger paa en forblæst og øde Strækning ned mod Havet den gamle, danske Kirkegaard. Kun otte Gravsteder findes bevarede, deraf en uden Indskrift. Disse syv Gravsten beretter om syv Tragedier, om en Præst, et Par Guvernører og flere Hustruer, der kom herned i deres bedste Alder, og som alle, i Følge Indskriften paa de Sten, der angiver noget derom, døde efter nogle Maaneders Ophold, saaledes kom f. Eks. Johanne Henriette Hatting herned d. 13. Februar 1833 og døde d. 3. April samme Aar. I Tiaaret 1830—40 døde seks Guvernører paa deres Post. Det var Malaria, Gul Feber og Dysenteri, der var Kystens frygtelige Svøbe og gjorde Stedet til »den hvide Mands Grav«. Sygdom i Forbindelse med Slavehandelens Ophør og de af Danskerne anlagte Kaffeplantagers Ødelæggelse ved Stammekrige førte til, at den danske Regering i 1850 traf den tunge Beslutning at sælge Kolonien.

Foruden Christiansborg har der været danske Forter paa endnu syv Steder langs Kysten; de fleste af disse ligger nu i Ruiner, men to er stadig i Brug ligesom Christiansborg.

I Byen Christiansborg aflagde vi Besøg ved Resterne af det gamle Slavemarked, der over Indgangsportalen bar Forbogstaverne af to danske Guvernører og Aarstallet 1809. Som det første Land forbød Danmark i 1803 Udførsel af Slaver fra sine Kolonier, men Handel indenfor Afrikas Grænser fortsattes i adskillige Aar, og dette nu næsten sammenfaldne Slavemarked vidner om, at ogsaa vort Land maa bære en Del af den Skamplet, som Slavehandelen satte paa den hvide Mands Ære. Fortsættes Side 77.

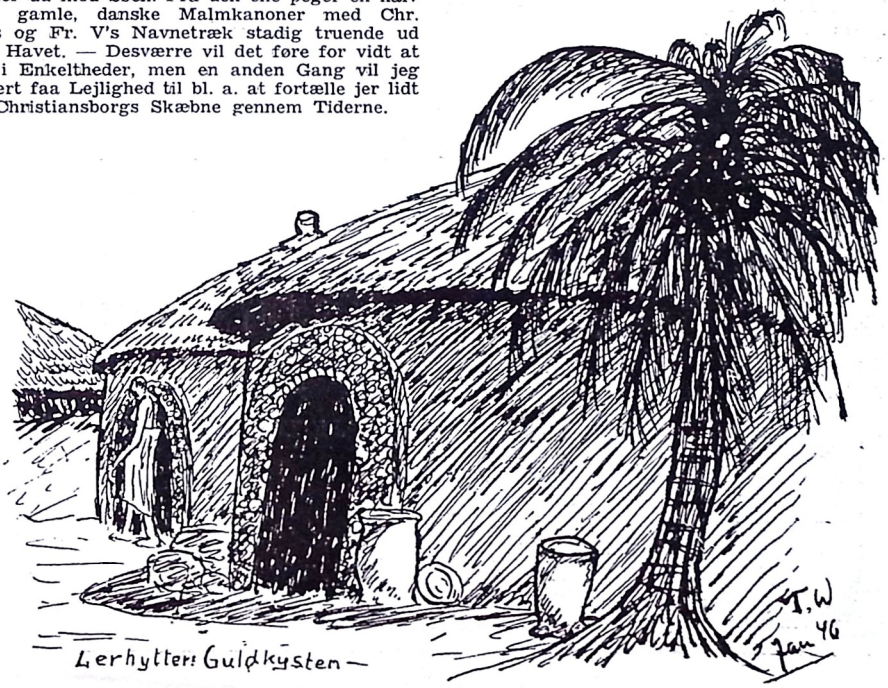

Til Korpslejr paa Ermelundssletten

Alle Mand af Hus!

KORPSLEJREN I MAAL OG VÆGT

Hvor mange bliver vi?

Ja, mange bliver vi egentlig?

Til Sommer rejser der sig en By af Telte paa Ermelundssletten og i dens Omegn. Naar jeg fortæller, at vi bliver omkring 6000 Spejdere her, lyder det ikke saa kolossalt, som naar jeg fortæller, at Korpslejren tæller lige saa mange Indbyggere som Byer som Ribe, Sorø, Struer og Tønder, og mens Korpslejren kun bestaar af unge, stærke Drenge, bestaar de nævnte Byers Indbyggere jo af Mennesker i alle Aldre lige fra skrigende Babyer til mimrende Oldinge.

Hvor meget spiser vi?

Nedenfor ser du lidt af alt det, vi spiser op i den Tid, Lejren paa Ermelundssletten varer.

Af Havregryn vil der antagelig blive spist ikke mindre end 6000 kg, altsaa 1 kg pr. Mand. Hvis Pakkerne nu blev stablet i Højde med Raadhustaarnet i København, vilde vi faa ikke mindre end ??. Stabler ved Siden af Raadhustaarnet; hele Partiet i een Højde vilde blive 1260 Meter høj.

Til een Middags Medisterpølse i Lejren skal der bruges en kæmpemæssig Søslange, som er 10 km lang.

Saa længe som Kartofler...

Af Kartofler vil der blive sat 3200 Tønder til Livs — rundt regnet. Hvis alle disse Kartofler ikke blev spist af Spejderne, men lagt i Jorden igen i een Række, vilde denne Kartoffelrække blive 50 km lang, eller som Vejen fra Bogense til Ringe, fra Viborg til Holstebro, fra Nysted til Nakskov eller som fra Præstø til Sorø. Hvis de alle satte Spirer og nye Rodknolde med gennemsnitlig 15 nye Kartofler, vilde det ialt blive 2½ Million Kartofler.

Hvis vi nu satte en Spejder til at skrælle disse Kartofler hele Dagen lang — med Spisepavser, fri paa Helligdage og med 14 Dages Sommerferie — kunde han sidde og skrælle Kartofler i 8 Aar og 7 Maaneder — hvis altsaa Kartoflerne kunde holde sig.

— — — Og Skrællerne vilde give et Baand, som blev 500 km langt, d.v.s. saa langt som herfra og til — — — aah, nej, lad os holde op, mens Legen er god.

Hvor faar vi Provianten?

Lejren bliver indrettet som en hel By med Gader — — — *og Butikker*. Der bliver antagelig Slagter, Købmand, Grønthandler, Mejeri, Bager m. fl. Endvidere bliver der Boder, hvor der sælges Prospektkort — — og Iskager! Der bliver ogsaa et Posthus, hvor I kan købe Frimærker, sende Telegrammer, telefonere o.s.v.

Posthuset faar sikkert travlt. Der skal nok blive sendt en 20,000 Breve fra Lejren, ligesom der vel vil ankomme ligesaa mange eller maaske endnu flere, for der er nok nogle Mødre, som er bekymrede for lille Jensemand. Altsaa op imod 50,000 Breve!

Endvidere bliver der et lille Sygehus med en interimistisk Skadestue, hvor fummelfingrede Spejdere kan faa sat Træben paa, hvis de tilfældigvis skulde hugge forkert med Øksen.

I den lille Sø — Hjortesø — som ligger ved Ermeludssletten, indrettes en Søspejderstation, og antagelig kommer der et rigtigt »Skiv« i Søen — Søspejderne er jo en Slags Søløver, de færdes meget nødigt for ofte til Lands.

Lejrpladsen.

Hovedlejren i Ermelunden har en Længde af ca. 700 Meter, og der bliver ca. 1500 Telte paa de 120,000 Kvadratmeter Jord — iberegnet Lejrgaderne.

Fordelt over Pladsen er der 5—6 Vaskesteder, og hvis Vandforsyningen er til det, bliver der indrettet Brusebad. Yderligere bliver der placeret en halv Snes Aftapningshaner. — Prøv at spekulere lidt over, hvor meget Vand 6000 Mand bruger i 10 Dage, det er ingen helt ringe Taar.

Men foruden denne Hovedlejr bliver der paa Jorderne, som tilhører en stor Gaard i Nærheden, opslaaet dels en Roverlejr, dels en Lejr for Flokførere; men hvor mange der bliver i disse Lejre, har man endnu ikke fuldstændige Oplysninger om.

Johan Kromann.

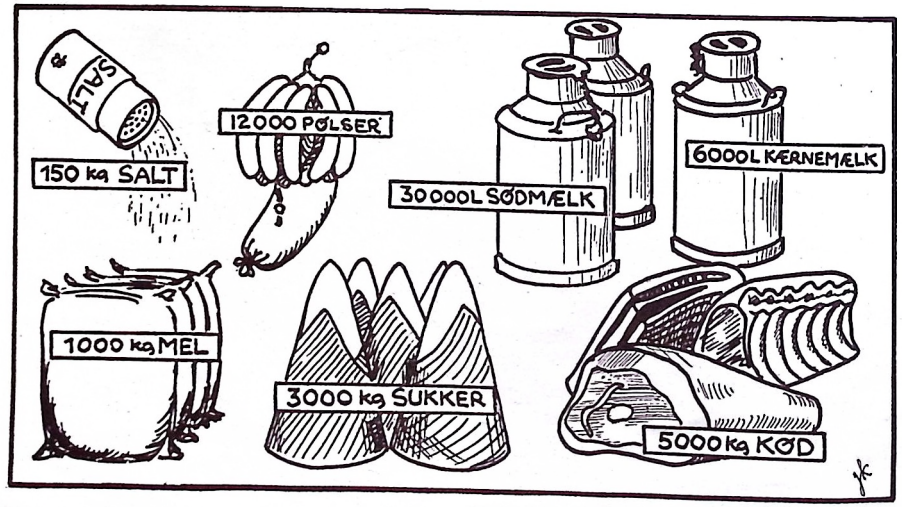

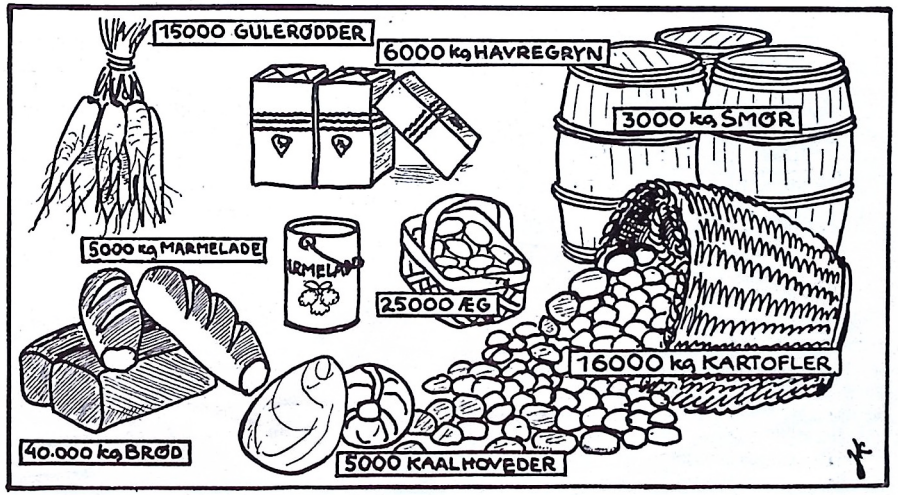

Ulvenes Sider

Lyt her oh Ulve, det er den gamle Baloo, der taler

Nu er det Sommer, eller næsten Sommer, og med den bliver der Lejlighed til at finde ud af en Masse Ting i Naturen. I kan f. Eks. give jer til at studere Fuglene. Se engang paa Spurvene, eller jeg skulde snarere sige paa de Fugle, I tror er Spurve, og I vil opdage, at det er ikke alle smaa graa Fugle, der er Spurve. Det kan være I opdager, at den Fugl I ser paa, har et Par hvide Baand tværs over Vingen, men ellers ligner den ganske en Spurv. Og saa er det slet ingen Spurv, saa er det en Bogfinkehun. Bogfinkehannen kender mange af jer godt. Det er den med den rustrøde Strube og det blaa Hovede. Og der er den, der næsten helt ligner Spurven, kun har den en lille mørk Plet paa den hvide Kind. Den hedder Skovspurven i Modsætning til Graaspurven. Saa er der Nattergalen, der er helt graa og uanselig. Den er svær at faa Øje paa, dels fordi den er saa lidt iøjnefaldende, og dels fordi den er bange for, at man skal opdage den. Man opdager, at den er der, ved at man hører dens Sang fra et Krat. Vil man se den, maa man være musestille, men I ved jo ogsaa nok, at det er ikke saa godt at være mange sammen, naar man vil se paa Fugle. Man skal helst gaa alene, og saa sætter man sig — naar det altsaa gælder Nattergalen — ved Krattet i nogen Afstand og er ganske stille. Man kan godt komme til at sidde længe, og man maa ikke hoste eller blot dreje sig, blot den mindste Bevægelse skræmmer den. Men maaske det alligevel lykkes at se den synge. Jeg sagde med Vilje ikke høre den synge, men se den. Se saa, hvor dens lille Strube gaar op og ned. Ja, prøv det med den og med andre. Det er nok lidt Taalmodighed værd.

God Jagt.

Baloo.

Du har sikkert en lille Søster eller Kusine eller Legekammerat, som du kunde glæde, ved at forære hende et lille Dukkemøblement lavet helt af dig selv, ikke? Og hør nu blot, hvor morsomt det er: Tegn Stole og Borde i den Størrelse, du vil have dem, paa et Stykke Papir (kig paa Tegningen og lav selv flere Slags!). Derefter tager du et Stykke Staaltraad og bøjer det til f. Eks. Standeren paa Lampen, saa laver du en lille Skærm af et Stykke trekantet Papir malet i en smuk Farve, dernæst tager du fat paa en af Stolene (Sædet af Pap. — Brug Klisterpapir).

Eller hvad mener du om et fint Blomsterstativ til Mor, eller en Lysestage malet i muntre Farver? Men til disse Ting maa du bruge noget tykkere Staaltraad!

Mirjam.

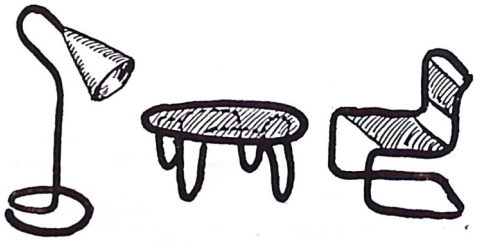

Falkeøje

For nogen Tid siden blev nogle Tyve og Røvere i København afsløret ved, at en lille Pige kunde huske Nummeret paa og Udseendet af den Bil, hvori Røverne var kørt væk med deres Bytte.

Heraf kan du se, hvor stor Betydning det kan faa, at man har Øjnene med sig, hvor man gaar og staar.

Og netop det at huske Bilnumre kan blive af stor Vigtighed. Det sker ikke saa sjældent, at en Bil bliver stjaalet, eller at en Bilist kører et Menneske over og flygter i sin Vogn for at undgaa Straf og Erstatning. Her vil en vaagen Ulveunge, som lægger Mærke til Bilnumrene paa de Vogne, som passerer ham, kunne være Politiet til Hjælp i Jagten paa Forbryderen.

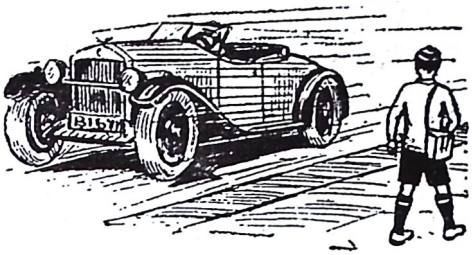

»Jeg saa en Ford-Vogn, som havde Nr. B. 25067 komme kørende sydfra ad Hovedvejen med ca. 50 km Fart i Gaar Kl. 15.40. Der var kun Føreren i Vognen.« .....

Sct. Georgs Budskabet

TIL ULVENE 1946

Jeg kendte engang en Dreng i den Alder, I er nu. Han holdt meget af at læse Bøger, og han læste helst Indianerromaner og Fortællinger om Nybyggere. Naar han saa kom i Seng om Aftenen, laa han, inden han faldt i Søvn, og fantaserede sig til, at han selv var Helten i Romanen og udførte store Bedrifter for at redde og hjælpe Folk, der var i Fare. Men selvfølgelig var det bare Drømmerier, for han var jo endnu kun en Dreng.

Da han blev lidt ældre, blev han Spejder — der var dengang ikke Ulveunger — og saa lærte han, at en Spejder skulde gøre en god Gerning hver Dag; det gjaldt slet ikke om at vente paa den store Chanche til at udføre en kolossal Bedrift, saa andre Folk kunde se, hvilken Helt han var. Nej, det gjaldt om at gøre bare en lille Ting, som kunde hjælpe en anden, men at gøre det hver Dag, for saa vil disse mange smaa Handlinger tilsammen bringe mere Glæde end den store Heltegerning, han drømte om, men aldrig fik gjort.

Sct. Georg var Ridderen uden Frygt og Dadel, som altid hjalp dem, der trængte til Hjælp, og derfor syntes Baden-Powell, at alle Ulve og Spejdere i Verden skulde aflægge deres Løfte hvert Aar netop paa den Dag, der bærer Sct. Georgs Navn.

RETTELSE

I April Nummeret omtaltes Ulveduelighedstegnet Nødhjælper. Dette Mærke blev afskaffet for nogle Aar siden, men derfor skal du alligevel hjælpe, hvor du kan.

12 Duelighedstegn

Hans Jörn Hende,
3. Aabenraa Flok

Her ser I atter en Ulveunge med 12 Duelighedstegn. Det er Hans Jörn Hende fra 3. Aabenraa Flok

Kil paa — tag Duelighedstegn og gør jer dygtigere, saa kommer jeres Billede i Bladet her.

GAMLE RAVN fortæller
om indianske Trommer...

Skumringen er ved at falde paa, Stammerne i Skoven bliver sortere og sortere, Skyggerne flyder ud og danner eet Mørke. Jeg gør saa lidt Støj som muligt, mens jeg følger den smalle Sti mellem Stammerne — ud og ind snor den sig.

Stilheden er saa mærkbar, at den sidder som en Prop i Ørerne paa mig, men pludselig opdager jeg, at der kan mærkes en Forandring: Skoven er blevet levende — der er ikke mere helt stille, men Lyden er saa fjern og svag, at man ikke kan bestemme dens Art eller Sted .....

Jeg fortsætter hurtigt videre ad Stien og standser atter et godt Stykke længere fremme.

Jeg aabner Munden og trækker Vejret med korte rolige Aandedrag for at kunne høre tydeligere. Det er en mærkelig blandet Lyd, en vild Sang med vemodige Toner og en dump rullende Lyd, som ledsager den. Uvilkaarligt ledes Tanken hen paa Safarifilm ..... Videre!

Efterhaanden som jeg nærmer mig Lyden, bliver den stærkere. Jeg kan høre en indiansk Krigssang, dansende Fødder og de rytmiske Slag paa en Tam-tam.

Mørket er nu helt faldet paa. Jeg følger Skovstien snarere efter Følelsen end efter Synet, for den falder sammen med den ubestemmeligt mørke Skovbund.

Pludselig bryder et Lysskær gennem Mørket — det ser ud, som om det tændes og slukkes i eet væk. Efterhaanden, som jeg kommer nærme-

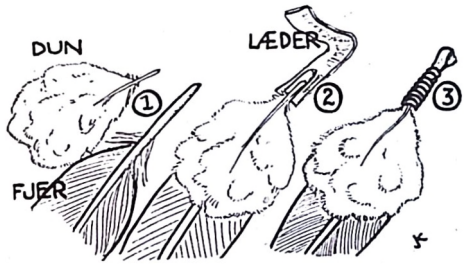

re, kan jeg se, at det er et Baal, omkring hvilket der bevæger sig en Kreds af Skikkelser.

Hvis jeg ikke med Bestemthed vidste, at jeg var paa Hike i Nordsjælland, vilde jeg tro, jeg befandt mig et Steds i de store Skove Øst for Missisippi for 100 Aar siden, for der — knap 40 Meter fra mig, ligger en Indianerlejr befolket med Rødhuder. De maa øjensynlig fejre en stor Fest i Dag; thi de er smykket med Fjerbuske og Kranse af Fjer, Perler og Bjørneklør. I Hænderne bærer de Dansestave, som er forsynet med en Dusk af forskelligt farvede Fjer, Muslingeskaller og smaa Dyreknogler. Krigerne har enten kun et langt frynset og perlebroderet Lændeklæde eller ogsaa en Slags lange Bukser, som er slidset op forneden. Hvert Bukseben er trukket paa for sig selv og fastgjort til Bæltet og desuden bæres et Lændeklæde.

Fire Krigere ad Gangen danser om det lille Baal, mens andre 4 Krigere sidder i en Klynge og synger Krigssangen af fuld Hals, mens en af dem slaar Tam-Tam'en.

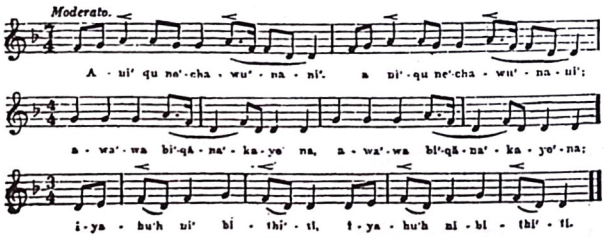

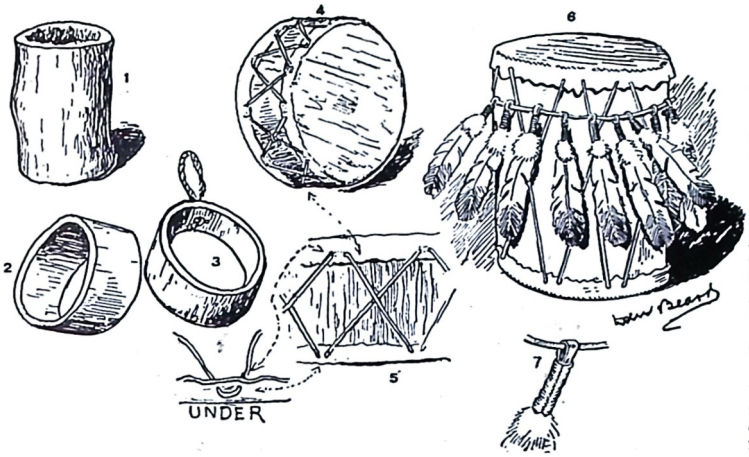

Og jeg fik en god Lejr ud af det. Saa mange smaa og store Ting var præget af Spejdernes Interesse for Indianerkulturen, og de havde af bedste Evne søgt at gøre deres røde Brødre de forskellige Kunster efter.

Jeg kunde beskrive mange Ting, men eftersom det jeg først lagde Mærke til, var Sangen og Trommen, vil jeg indskrænke mig til at fortælle herom denne Gang.

Sangen finder I aftrykt her ovenfor.

Trommen er beskrevet i min Skitsebog med den Tegning I selv kan se her. Ørnepatruljen fandt en Træstub med passende Omkreds, som som var raadnet op indvendig fra, mens det yderste Ved endnu var stærkt og haardt. Ved at fjerne det mørnede Trøske fik Patruljen derved et Rør, som kunde skæres til i den Længde, de ønskede.

Et Stykke ugarvet Skind blev spændt over og holdt fast med Lædersnører. I gør klogest i at lave en Anordning som gør det muligt for jer at spænde Skindet, naar det er blevet for slapt.

Pynt saa Trommen med en Krans af Fjer — se paa Tegningen, hvordan disse gøres fast.

Trommen trakteres enten med den flade Haand eller Stikker. Om Enden af en tynd, elastisk Stok vikles Uld, Vat, Garn eller lignende, og hele Klumpen omvikles med et Stykke Skind. For at forhindre, at Dup'en glider af, naar du slaar med Stikken, er det praktisk at snitte Trommestikken til saaledes, at den ender i en Fortykkelse, et »Hoved«, som hindrer Besnøringen om Dup'en i at glide af.

Naah, jeg opdager jo snart, at det er en Spejderpatrulje, som dyrker Indianersport. Det er ganske forbløffende, hvad de har gjort ud af det. Jeg har stor Lyst til at se nærmere paa dem, saa da Dansen er forbi, giver jeg tre Ravneskrig fra mig og træder ind i Baalkredsen, idet jeg dog forinden hugger min Kniv og min Økse i Fredsblokken, da ingen maa være bevæbnet ved Raadsilden. Jeg hilser mod Totempælen, som bærer Ørneklanens Mærke, og derefter mod den rigest smykkede Kriger, idet jeg tiltaler ham:

»Høje Høvding i Ørneklanen. Som Trækfuglenes Vingesus bringer Bud om den kommende Vaar, har Sangen fra din Lejr naaet en ensom Vandringsmands Øre og lokket ham hid til det varmende Baal, hvis Kreds befolkes af saa tapre og stolte Krigere som Ørneklanens. Tillader du, Ørnenes Høvding, at den Gamle Ravn, strækker sine mødige Lemmer ved dit Baal denne Nat og lytter til de Visdomsord, som tales ved din Raadsild?«

— — — »Ensomme Vandrer, du Gamle Ravn, skal være velkommen til at gæste vor Lejr og ryge Fredspiben ved vor Raadsild.« — — —

Jeg har talt.

Kæmpeudstilling

Friluftsraadet, som er en Institution til Varetagelse af Befolkningens Interesser i Friluftsliv, har besluttet at afholde en kæmpemæssig Friluftsudstilling ved Mølleaaen mellem Ørholm og Springforbi i Dagene fra Torsdag d. 30. Maj (Kristi Himmelfartsdag) til Søndag d. 2. Juni incl.

Udstillingsterrænet bliver 6 km langt, og alt Friluftsliv vil blive demonstreret: Jagt, Fiskeri, Kano- og Kajaksport, Golf, Ridning, Vandrersport, Bueskydning o.s.v. Blandt alle disse Udstillingsgrene vil man naturligvis ogsaa finde Friluftssport Nr. 1 — Spejderbevægelsen, som skal deltage og vise Lejrsport m. m.

Adgangen bliver gratis. En god Plan over Udstillingen og dens mange Præmiekonkurrencer koster 1 Krone.

Internationale Søvejsregler

Disse er ikke altid lette at lære, men enhver rigtig Søspejder skal kunne dem udenad, saaledes at han altid handler rigtigt. For at hjælpe paa Hukommelsen skal her gengives de gamle engelske Vers af *Thomas Gray* plus et Par af *Jens Kusk* (de to sidste), som man allerførst bør lære de yngste Søspejdere:

Ad Artikkel 19:
Naar to Dampskibe styrer Kurser, der skærer hinanden etc.

Faar forude begge Lys Du at se,
Giv Styrbords Ror, lad rask det ske.

Ad Artikkel 18:
Naar to Dampskibe kommer lige eller næsten lige mod hianden etc.

Ses Grønt mod Grønt eller Rødt mod Rødt
Gaar alting klart — hold Kursen støt.

Ad Artikkel 19:
Naar to Dampskibe styrer Kurser, der skærer hinanden etc.

Bli'r Du om Styrbord et rødt Lys vaer,
Er Pligten din at styre klar.
Med Sømands-Skøn at lægge dit Ror,
At stoppe, at bakke, hvor Fare du tror.
Men ser Du om Bagbord paa din Vagt
Det grønne Lys — da giver Du Agt,
At Pligten er hans, at styre klar,
Og ej saa meget at gøre Du har.

Se Art. 21, 27 og 29:
Holde Udkik og evt. manovrér.

I Sikkerhed som i Fare hav for Skik
Bestandig at holde skarp Udkik,
Og hvis Du til Drejning ej Plads kan faa,
Mindsk Farten — Stop — tilbage gaa.

Ad Art. 17:
Naar to Sejlskibe nærmer sig hinanden etc.

Hvis Vinden Du ind om Bagbord har,
Er Pligten Din at styre klar,
Dog Kursen rolig holdes kan,
Er Du bidevind og rumskøds han.

Ad Art. 17:
Naar Vinden haves ind paa samme Side.

Er Vinden paa samme Side ind,
Eller gaar den ene plat fordevind:
Den luvartste Sejler af Vejen skal gaa,
Den lævartste da sin Kurs kan staa.

Ad Art. 17:
Naar Vinden haves ind paa modsatte Side.

Men mødes to Sejlere med rumskøds Vind
Og har denne paa modsat Side ind,
Skal den, der Bagbords Halse har,
Manøvrere saaledes, at han gaar klar.

Ad Art. 20:
Naar et Dampskib og et Sejlskib gaa i saadanne Retninger etc.

Og krydser en Sejler et Dampskibs Bov,
Hvad enten med Storm eller Vinden er flov,
Om Sejleren har Bidevind eller Vinden fri,
Er det Dampskibets Pligt at styre forbi.

Husk dog at disse Regler gælder paa aabent Vand. I Havne, Sejlrender o. l. gælder særlige Anvisninger, hvoraf det i Reglen fremgaar, at al tværsgaaende Sejlads skal vige for Hovedtrafikken, og husk, at en lille Sejlbaad altid skal holde sig væk fra Hovedfærdselsvejene og ikke genere de store Skibe, det er almindelig Kotyme.

Med Søspejder-Hilsen

Thorkel Bjerre.

Stenaldermandens Meriter

REJSEBREV *(Fortsat)*

Negerfamilier med danske Navne!

En anden af de store Oplevelser — og en ikke helt almindelig — var det at træffe en Negerfamilie med et dansk Navn her i det mørke Afrika. Familien Svannikier, den engelske Udtale af det gode danske Navn Svanekjær, tæller henved 300 Medlemmer, hvoraf ca. 50 blev trommet sammen en Dag til Ære for os. De nedstammer i lige Linie fra en dansk Guvernør, der i 1810 ægtede en Mulatinde og med hende fik 12 Børn. Hos flere af Svanikier'erne er det endnu tydeligt at se, at de har hvidt Blod i deres Aarer, især en Pige, der var Tip-Tip-Oldebarn af den gamle Guvernør, og som havde glat, sort Haar og ikke saa mørkere ud end en solbrændt dansk Pige!

Familien modtog os i stiveste Puds og vi tre Danske blev anbragt paa Hædersplads en, hvorefter Dr. Bruun holdt en Tale om, hvor glade vi var for at træffe denne Familie, der stadig føler Tilknytning til det lille Land mod Nord. Et Fotografi af et Maleri af Guvernørens Moder, som Dr. Bruun havde faaet med fra Danmark af en Repræsentant for Familien der, vakte stor og berettiget Opsigt. Det samme gjorde et Dannebrogsflag, som vi ogsaa skænkede dem, og vi modtog hver en smuk Lerskaal, som et personligt Minde om Familien. Den ældste Svannikier var den 79-aarige Fredericka, der har 58 Børnebørn (!), og blandt disse fandt vi Navne som Herbert, Thomas, Julius, Hans Peter, Helena, Paulina m. fl. Selvfølgelig blev alle store og smaa, behørigt fotograferet og filmet — det var noget, de kunde bruge!

Men tro ikke, at det er den eneste Negerfamilie hernede med danske Navne. Her findes i hvert Fald desuden følgende: Lüllerodt, der ogsaa nedstammer fra en Guvernør, som oven i Købet har faaet en Gade i Accra opkaldt efter sig; endvidere Hansen, Larsen, Quist, Thomsen, Christiansen, Wulff, Engman (muligvis svensk), Schandorf og Richter. Desværre tillod Tiden ikke, at vi søgte Forbindelse med andre af de »danske« Familier.

Idyllen i Guldkystens Fængsler.

Der drives store Fiskerier langs Guldkysten, og mange af de fladbundede Baade havde sjove Navne, som »Vent og se« og »Tag det roligt«. Mange af Fangerne fra Fængslerne hernede er beskæftigede med at sortere og tørre Fiskene. Der er ikke Grund til større Opsyn, idet der hersker en sjælden Idyl inden for Koloniens Fængsler. Det viser to sande Beretninger: En Fangevogter, der passede paa et Hold Fanger, der var ude paa Arbejde, fandt pludselig en Dag ud af, at han vilde tilbage til sin Landsby inde i Landet ..... og forsvandt. Da Aftenen kom, stillede Fangerne som sædvanlig op og marcherede smukt i Rad og Række tilbage til Fængslet — her var de og vilde ind!

Og den anden: En Mand blev sat paa fri Fod efter syv Aars Fængsel, men den følgende Nat brød han ind i Fængslet; nu havde han, forklarede han, været i Regeringens Tjeneste i saa mange Aar, saa han syntes nok, at han havde gjort sig fortjent til at forblive der, og man kunde jo ikke godt tiltale ham, for der findes i hvert Fald ikke paa disse Kanter Love for Indbrud i Fængsler!

Lille Nigger-Lady

Udbytterige Fiskerier — trods Uheld.

Siden Accra har vi især arbejdet med Hydrografi, d. v. s. Undersøgelse af Vandets Indhold af Salte, dets Iltindhold, Temperatur og Mængden af Plankton, de smaa, svævende, dyriske og plantiske Organismer. Plankton'et fanges i finmaskede Net, der hales op gennem Vandlagene, og Vandprøverne faas ved særlige Vandhentere, som kan fyldes med Vand fra de Dybder, man ønsker, og saa kan holdes lukket under Ophalingen. I 600 m Dybde er Vandet kun 6° varmt, mens det samtidig ved Overfladen er 28—30°

En Dag, mens vi ligger og trawler over en Bund, som vi ved bestaar af blødt Mudder, giver det pludselig et Ryk i Wiren, der kan mærkes gennem hele Skibet. En Bøje bliver straks smidt ud, og vi haler Wiren ind. Som vi har frygtet, er hele Trawlet borte, idet en solid Jernring er rykket over med vældig Kraft. Trods timelang Eftersøgning med et lille Dræg (d. v. s. et firegrenet Jernanker omkring Bøjen er alt forgæves. Heldigt er det jo, at vi har Reservetrawl. Vi regner med, at det har været et Vrag, der kostede os vort gode Trawl.

Trods dette og flere andre Uheld har vi nu faaet fyldt fem velvoksne Kasser med store og smaa Glas med Havdyr, med Fugle og Insekter og tre Tønder med større Fisk. De gaar hjem med en dansk Damper, som vi ved vil gaa til Lagos om kort Tid ligesom vi selv.

Med Spejderhilsen.

Torben

Duellen *(fortsat fra Side 67)*

ste Brøkdel af et Sekund, men i denne Brøkdel saa Ræven sit Snit. Dens Drejning og Spring kom denne Gang ikke for sent. Dens Kæber lukkede sig om Ilderens slanke Rygrad og knuste den i Stumper og Stykker. Den slanke sorte Skikkelse strakte sig ud i en voldsom Kampetrækning og laa stille paa Isen. Skønt Ræven var fuldstændig klar over Virkningen og Resultatet af Biddet, satte den atter og atter med en underlig betænksom Tyggen sine Tænder i det livløse og modstandsløse Legeme. Saa løftede den Hovedet med Tungen hængende fra de blodige Kæber og stirrede med et forunderligt flakkende, ængsteligt tvivlende Blik ud over de hvide, kendte Marker. Verden syntes paa en eller anden Maade fremmed og uklar. Den vendte sig, efterladende den døde Ilder paa Isen, og gik smertefuldt tilbage i sit dybe, blodplettede Spor. Lige foran den var Aabningen i Træstammen. Vejen til det Skjul, den saa fortvivlet higede efter. Loven for Naturens Aristokrater, der paa den fineste Maade virkede selv i denne yderste Time, forbød Ræven at overgive sig til Døden paa den aabne Marks gabende Offentlighed. Med sine sidste Kræfter kravlede den ind i Stammen, indtil kun dens buskede Halespids stak frem og forraadte den. Der lagde den sig ned med den ene Pote over Snuden og sank ind i den lange Søvn. I en Time bed Frosten haardt paa Markerne og stivnede til Sten de Legemer, der indtil nu var saa hede af ivrigt Liv. Saa kom Sneen tæt og tavs, fyldte Tomheden med sin bevægelige Taage og begravede alle Vidnerne om Kampen.

Skandinavisk *Sommertur*

En norsk Spejderpatrulje — Hjortene — i Hamar indbyder til en nordisk Patruljetur saaledes, at Nordmændene møder en svensk Hjortepatrulje ved den norsk-svenske Grænse, kører i 4 Dage gennem Sverige til Danmark, møder en dansk Hjortepatrulje — 5 Dage i Danmark — alle 3 Patruljer til Norge i 4 Dage — Danskerne følges med Svenskerne tilbage gennem Sverige. Hver Nation betaler for alle under Opholdet i sit Land.

Anmodning om Deltagelse sendes til Korpskontoret med Afskrift af PF's Stambog og TF's Anbefaling.

Kay Lauritzen,
International Sekretær.

DANSK-CANADISKE SPEJDERE

3 danske Brødre, som er født i Canada, men fra 1930 til 1945 har boet i Danmark og været Spejdere i vort Korps, rejste i December sidste Aar tilbage til Canada. Milton, Raymond og Gordon Kandborg, som de hedder, søgte da Forbindelse med de canadiske Spejere i Vancouver og deltog i Møder og Ture, og en Maaneds Tid efter blev de alle tre indbudt af Canadierne til en Fest, hvor de for det første blev optaget i den canadiske Trop. Dernæst blev de udnævnt til King's Scouts og fik den gyldne Snor som Tegn herpaa, og endelig fik de hver foræret en komplet Spejderudrustning. Alt dette skete, fordi de som danske Spejdere havde gennemgaaet en meget god Træning, som Canadierne satte Pris paa, og man ønskede at knytte dem til Troppen for at nyde godt deraf.

Vi takker de canadiske Spejdere for den smukke Maade, de har har taget imod vore Spejderbrødre paa, og vi er glade for den Kompliment, som ligger heri.

Paa Billedet ser I de tre Brødre, som her er fotograferet, mens de var i Brabrand Trop.

Til Lykke, Milton, Raymond og Gordon — vis nu, hvad I dur til!

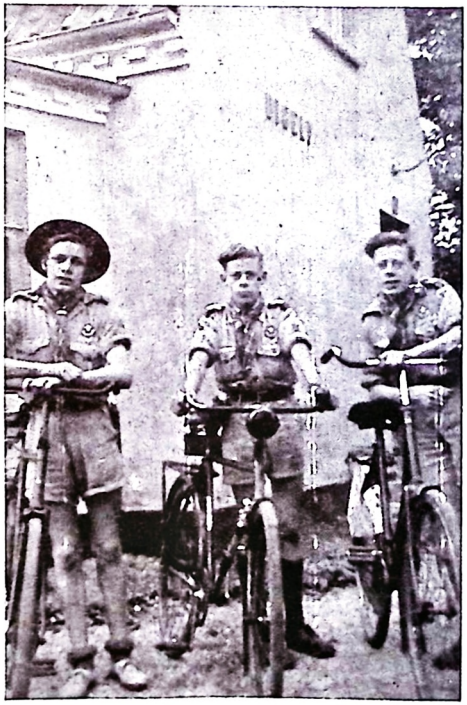

Milton, Raymond og Gordon

Nyt fra Redaktøren

Følg godt med i denne Spalte - her sker der noget hver Maaned

1.

Jeg er glad for at faa saa mange Tropsblade, som jeg gør, men der er mange, jeg ikke hører fra, f. Eks. hele Fyn (undtagen Nyborg og Middelfart) samt mange i Jylland — især Midtjylland. Send mig jert Maanedsblad — please!

Imidlertid er det jo begrænset, hvad man kan faa ud af et Øvelsesprogram, saa derfor vilde jeg gerne hver Maaned bringe mere udførlig Beretning fra en eller anden Trop.

Der er nogle, som er flinke til at skrive — I skal have Tak — blot der var flere, der gjorde som jer.

Jeg kunde tænke mig denne Gang at opfordre en Patrulje, som jeg tilfældigt vælger ud, om at skrive en Beretning om den bedste Patruljetur, som den har været paa i Aar.

Lad mig se, jeg vælger ..... *Stifinderpatruljen.*

Thoger Larsens Trop.

PF Meede, send mig jeres Beretning inden d. 20. Maj.

*

2.

Jeg søger gode Tegnere. Vi holder en lille Konkurrence.

Det bliver en bunden Opgave, d.v.s. jeg ønsker Tegninger med et bestemt Motiv.

Tegningen skal helst være tegnet i ret stor Størrelse, enten ca. 10×12 cm eller i Magasinets Størrelse, d.v.s. ca. 20×25 cm.

Emnet bliver:

En Indianer i Krigsmaling!

Tegningerne indsendes til mig inden den 20. Maj.

De 4 bedste Tegninger afbildes her i Magasinet i Juli- eller September-Nummeret, og den bedste faar som Præmie en Bog om Indianernes Historie: Manitus Børn.

I korte Glimt

— 1. Thisted har bestemt, at der ikke betales Patruljekontingent, men at Patruljen selv maa tjene sine Penge. De maanedlige 25 Øre pr. Mand gaar i Stedet til Troppen.

*

— Forældre i 1. Stærkodder Trop har skænket en Vandrepokal til Troppen. Patruljerne konkurrerer ved et 5 km Stafetløb. 3 Gange Vinder i Træk bliver Ejer. Sejrherre i Aar: Bjørnene. Tid 22,40 Minutter.

*

— »Pløkken«, Maanedsblad for 2. Frederikshavn, bringer hver Maaned en Korpslejrrebus — Præmier: Lejrsparemærker.

*

— Nørrejyske Division omgaas med Planer om at »tyvstarte« til Korpslejren, idet de først vil afholde en 3-Dages »Opvarmnings«lejr paa Kalø for at faa den helt rigtige Facon paa Divisionen.

*

— 2. Frederiksberg Trop har har startet et Kursus i Fotografering.

*

— 6. Vesterbro Trop havde i Januar Besøg af en svensk Trop. Til Gengæld tog 6. V. til Sverige i Paasken for at sige Tak for sidst.

*

— Som Divisionskendemærke møder Nørrejydske op til Korpslejren ikke blot med deres kendte rød-hvide Strømpeopslag, men ogsaa med en Hjorteskindsstrimmel paa venstre Skulder.

*

— Chr. IV's og Frederiksborg Troppe og Flokke udsender fra 1. Marts et flot, trykt Maanedsblad kaldet »Totem«.

*

1. Ry: PF Jes Andersen. — *5. Aarhus:* PF Carl-Esben Christensen.

2. Hjørring: TF Erik Hansson, TA Kaj Rambusch, TA Frederik Johannessen. — *1. Ry:* PF Kresten Isager, PF Gustav Kristensen, PA Johannes Nielsen, Valther Nielsen, Søren Isager. — *Hellevad:* PF Johannes Hansen, PF Jens Jørgen Ravn, PA Bruno Terp. — *4. Esbjerg:* PA Emil Poulsen, Edvin Bang-Knudsen.

1. Aabenraa: Morten Dalsgaard, Orla Frandsen. — *4. Esbjerg:* PF Asger Jessen. — *1. Ry:* PF Jes Andersen.

Vor ny Butik

Fra det mørke Gaardværelse bag Korpskontoret, hvor vi den 1. Juli i Fjor begyndte vor Virksomhed, er vi nu flyttet hen til vor ny Butik, Nørrevoldgade 52. Med den rivende Udvikling vor Forretning har haft og den overvældende Tilslutning til Foretagendet der har været saavel fra Spejdere, Forældre og Førere, har vi dog ikke naaet Maalet med denne Butik, men haaber paa, naar Korpset faar erhvervet sig en passende Ejendom, at faa de helt rigtige og store Lokaler. Indtil den Tid maa vi klare os saa godt som muligt og stadig bede om Overbærenhed med Ekspeditionen, der paa Grund af overvældende Travlhed, Mangel paa tilstrækkelig Plads og specialuddannet Personale maaske sommetider kan lade lidt tilbage at ønske.

Vi gør imidlertid vort bedste og for Tiden sætter vi fuld Kraft ind paa at skaffe Varer frem, men de Partier, der kommer er som Regel smaa og Gang paa Gang hænder det, at bestemt lovede Sendinger udebliver eller bliver forsinkede, og ligesaa ofte sker det, at der indgaar langt flere Bestillinger til os, end vi har Varer, saa vi desværre maa skuffe Køberne og melde udsolgt af den ønskede Vare. Men Lyspunkter er der heldigvis ogsaa, vi udsender en Maj-Prisliste med Hundreder af nye og gode Tilbud.

Det Danske Spejderkorps' Depot

Nørrevold 52 - Telf. Palæ 4526

DET DANSKE SPEJDERKORPS

Blade:

Spejdernes Magasin
Redaktør: cand. jur. Johan Kromann
Broholms Allé 6 A, Chl.

Spejdersport
Redaktør: cand. mag. Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Begge Blades Ekspedition:
Korpskontoret
Depot: Nørre Voldgade 52, K.
Aabent Kl. 9–17
Telf. PAlæ 4526 . Giro 2284

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K., Telefon PAlæ 5711 . Dir. Østergaard træffes sikrest m. Kl. 8–9,30. Kontort. 8–16, Lørdag Kl. 8–12 og desuden Mandag Kl. 9.30–21.30. Giro 2284

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI, KØBH.